

ήνιχο που ήταν σαν να χαιδεύονταν κύμα παιχνιδιάρικο σε όμαλη ακρογιαλιά !...

Ο Καπετάν Σκαρμός τραβούσε και ξανατραβούσε το πηγούνι του, και ο Στρατής ο Άλμπουρος, χτυπούσε το χονδρό μπιστούνι του στις πλάκες.

— Μωρέ άκουξ εκεί, να μάς το πάρουνε για ένα πουτόνι !.... Φτιού, ού, ού, ού, ού.

— Να πέσουμε σάν άτζαμήςδες δέω, έτσι, στά ριχιά !

— Δεν είναι για το χάσιμο, μά είναι για τού γιατί να χάσουμε έτσι στο σκαμπίλι. Γιατί ; Ξ, πές μου τού και σύ ; Γιατί ; Κι' από δού παληοδασκάλους.

— Γιατί, ρωτάω, καπετάνιε μου, κι' εγώ. Πώς «φουντάραμε» στην ξέρα;

Φτάσαν κοντά στα σπίτια τους, καληνυχτιστήκανε και τρόβηξε καθένας για τού ίδιού του. Τού Καπετάν Σκαρμού ήταν στον παραπάνω δρόμο.

— Γιατί, μωρέ, γιατί ; Πώς έγεινε !

— Γιατί !

— «Άβαρα», Καπετάν Σκαρμό !

— «Άβαρα», ήπνον άλαφρού !

Πού να κολλήγυ ήπνος στον Καπετάν Σκαρμό.

— Μωρέ γιατί !... Και να τούς πάρουνε έτσι δού δασκάλου !

Γύριζε και ξαναγύριζε, σε δ στρώμα ζητώντας την αίτια και την άφορμή. Στής δού από τ μέσανυχτα σηκώθηκε επί τέλους από τ κρεβάτι, και έτσι καθώς ήταν με τ νυχτικά, πέρασε τ βράδα του από την άνάποδη και τρόβηξε κατά τ σπύτι τού Καπετάν Στρατή τού Άλμπουρου και άρχισε να χτυπά τή πόρτα.

— Ντάπ—ντούπ ! Ντάπ—ντούπ ! Ξ, Καπετάν—Στρατή !...

— Πούδς είναι ;

— Έγώ.

— Πούδς ; Σύ Καπετάν Μαγώλη ;

— Άμ πούδς άλλος !... Σήκη ντε και τώβρα.

— Τί ήρως τέτοιαν ώρα, μωρέ ;

— Τί ; Να σάν βαστούσες τού μικρού τού «κόζι» και βαρούσες κάτω τού φάντε τού απάτι, δεν θά τού χάναμε, μωρέ, τού παιγγίδι !...

Σταμ. Σταμ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Διόλου σταν άνθρωπο δεν υπάρχει άπόλυτη ήδύτης και ποτέ δεν είναι κανείς όπως διόλου ειλκινητής, ούτε όλως διόλου ακομοπιστος.

Δουμάς

Η ιδέες των ανθρώπων, η συγκεκριμένες αντίληψεις τους, όσα κι' ή άπόλυτες άρχες τους, με μά λέξη ή συνείδηση τους μεταβάλλεται μαζί με τις συνθήκες της ζωής, μαζί με την κοινωνική ζωή τους.

Καρλ Μάρξ

Είνε κάποιες κακές ιδιότητες της ψυχής, που μοιάζουνε μεκάποιες άλλες. Η αθάδεια λ. χ. συγχίζεται συχνά με τού θάρρος. Η δειλία με την ταπεινοφροσύνη. Η κουταμάρα με την κολασούνη.

Α. Λασκαράτος

Έκείνοι που δεν εινε αξίωι για τού πνεύμα τους, εινε όπως εκείνοι που δεν εινε αξίωι για τού πλούση τους. Και των δύο ή άναξιότης συνίσταται στην κακή μεταχείριση που κάνουν και στα δύο.

Α. Λασκαράτος

Τού να σκοπεύη κανείς να γίνη καλύτερος εινε ένα κομμάτι άνεπιστομνικής ήποκροίας, τού να έχη γίνη όμως βαθύτερος εινε τού προνόμιον εκείνων που υπέφεραν.

Τσκαρ Ουάιλδ

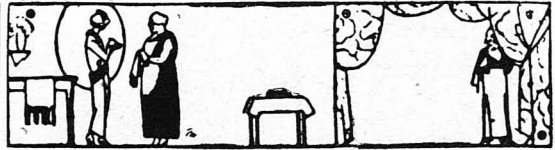
Δις ΡΑΧΕ

ΘΑΥΜΑ! ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Στού «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» λίαν προσεχώς θ' άφηγηθούν τού συγκλητικώτερα και πλέον χαρακτηριστικά έπεισοδία της ζωής των οι γνωστότεροι Έλληνες πολιτικοί, δημοσιογράφοι, λόγιοι, ζωγράφοι, γλύπται, ήθοποιοί, καθηγητά τού Πανεπιστημίου, στρατιγγοί, κυρίαί τού κόσμου, φημινίστριαί...

Καθένας τους και από ένα ή δύο συγκλητικά, τραγικά, παράδοξα, κομικά, άστεία έπεισοδία τους.

Οι κ. κ. Παύλος Κοντιουριώτης, Γ. Καφαντάρης, Άδ. Έδτσιας, Ν. Καλογερόπουλος, Χαρ. Βοζίκης, Λουκ. Κ. Ροθός, Σ. Στάης, Σπ. Πάσης, Σπ. Μερχοτής, Νικ. Ασβίδης, Αλ. Παπαρυστοίου, Θ. Σοφούλης, Γ. Παπανδρίου, Στεφ. Σκουλιούδης, Γεωργ. Χατζήδρακης, Καραλίδης, Άντ. Χριστομάνος, Λούδης, Κ. Παλιμάς, Ι. Γρηγόρης, Γ. Δροσίης, Μ. Μαλακίδης, Α. Πορφύρας, Ε. ΐελλικιανής, Ι.ρ. Ξερόπουλος, Δημ. Καμπύρογιους, Σπ. Μελάς, Τιμ. Μωραϊτίνης, Παντ. Χόρη, Γ. Βλάχος, Γ. Πάπ, Άλέξ. Φιλαδέλφους, Αλμ. Βεδής, Χριστ. Νέζος, Μήτσος Μυράτ, Δ. Μητρόπουλος, Μαγ. Βαββόγλης, Διον. Λαυράγκας, Ι. Γακωβίδης, Ν. Λύρας, Κ. Μάλλας και αί κ. κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, Κικήλη Θεοδοσιδου, Άρτεμις Κνυασηίου, και άλλοι και άλλοι θά σάς άφηγηθούν κάτι τού χαρακτηριστικό, τού ενδιαφέρον, τού άνεκδοτό τους, τού πεύο περιήγημο...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Του JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

Άδριπουν τού σκούνα δλόχουσα ψηλά στην κορυφή Τού βράχου τού γρανίτινου που ή δύση τόν φλογίζει. Μακριά, χωρίζεις τόν άφρο της θάλασσας που άρχίζει, Άτέλειωτη κι' άστραφτερη κει που τελειώνει ή γή.

Μπροστά μου πιά έχει άπλωθεί ή νύχτα κ' ή αγή. Τά πουλιά πάγαν. Γύθιος στο σπύτι που κινάει. Ό άντρας. Μόνω, δ' Έσπερινός τού σκότη τώρα σήζει. Να σμίξει με τού ώκεανού τού βρόντο, την όργη.

Και, να ! σάν άπ' της άβυσσου τού τριόβαθα χυμίνωι, Άπ' τού φαράγγια, άπ' τού βουνά έξορταει μακριομίωι, Οι άντίλαλοι των κοπαδιών, που πρόκαμε ή βραδιά.

Ό όρίζοντας τυλίγεται στα σκότη, κι' ως πεθαίνει Ό ήλιος σε μ' άτμόσφαιρα πλούσια και ληπμήνη, Της πορφύρης βεντάγιας του κλει τού χρυσά κλαδιά.

Μετάφρ. Μήτσου Παπανικολάου

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ

Του ΦΙΛΕΑΣ ΛΕΜΠΕΓΚ

Μ' άτρόμητο τριπιδισμό, μέσα στο χιόνι, κάτου στον κάμπο δ' ήπότης σκεπτικός με τ' άλογο διαβαίνει, άφύγντας όπισω του, σε δύση φλογισμένη, τόν πτερο τόν άψιδωτόν δίοδρο στο ήνωμά του.

Στού μακρινό παράθ'ορο γυναικείο σήχημα γένοι και την ψυχή της φαίνεται τού βλέμμα της πώς παίρνει στο μένος, που τού άποσπεροθού πολεμιστή τού βήμα άλαγγινόν άντιλαλεί ώσαν πελόριο κύμα.

Σάν δια έμπρός της χάνονται, τού άήνοχό της μάτι, φράζει να βρή τή ζωγραφιάν άκόμα τή φευγάτη Ξάφρον μιάς σάλπιγγας κραζιά από μακριά τή φτάνει !

Στού κάδρο της τού άψιδωτό τού κλάμμα τίνε πιάνει, και στο χιονάτο γέροντας λαμό της άδελφής της, χύνει σε όθρως φίλημα τή φλογα της ψυχής της.

Μετάφρ. Γεωργίου Στρατήγη

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Του ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Όγκύ ντε Μωπασσαν δεν εινε γνωστός, παρά όδωξηνηματογράφος και μυθιστοριογράφος. Έχα έντοτους έκδοτες κατά την νοστήρα του και ποιητική συλλογήν, από την όποιαν προερχεται και ή κάτωτι μετάφρασις.

Άσπρος, άκίνητος, δ και πος δ μεγάλο. Ούτ' ένας ήχος ή μυλιά, δη ή ζωή σφυομένη. Μά κάποτε άκούγεται—παράπονο θλιμμένο— μέσα στο δίσος τού έρρημο κάποιον σκυλλί που ουθλάζει.

Τώρα τραγουδία πουθενά και στίχηνα ξεραμένα, Άπό τή γή άράσιε τού λούθονα δ χειμώνα; και πέρι στον όρίζοντα τού δλόγωνα τού δέντρα ήνωώνουν σε φαντάσματα τούς άσπρους σκελετούς των.

Γ' όχρό φεγγαρί ειναι πλατύ και φαίνεται πώς τρέχει, λές στο μεγάλο ούρανο, τού σκυθροπό κενώνωι με τού θλιμμένο βλέμμα του τή γή κνιτάζει κάτου και βλέποντας την έρημη να μάς άφίση δέλει.

Και πέφτον πάνω μας ψυχρές οι άγίδες που μάς ρίχνει ! φώτα, θαρρείς, φανταστικά που δλόγωνα τού απέρνει κι' από μακριά φωτίζεται τ' όλόκενο τού χιόνι που δη την πλάση σκέπασε με νεκρικό σεντόν.

Όιμέ, τί νύχτα φοβερή για τού μικρού πουλίκια ! Περνά δ κρός άνεμοι άνώμεσα άπ' τού δέντρα κι' αυτάρ ζωής θεμεγί φώληα κρυμμένη με σε φύλλα να κοιμηθώνε δέ μωροθιν στα παγωμένα πόδια.

Μεξ στα γυμνά ψηλά κλαδιά που τού σκεπάζει ή πύχη κάθονται κει τρεμουλιότα χωρίς φώλια κι στέγη. Με την άνησχηγ ματιά κνιτάζοντας τού χιόνι τή νύχτα που δεν έρχεται ως την αγή προεμούνωι.

Μετάφρ. Γιώργου Κ.